

W. Eugene Smith: "Available light is any damn light that is available!"

Een kronkelend watertje, een hooggelegen huis met bijna rondom uitzicht. En stilte. Ik neem u mee naar Eikevliet, een verzameling van enkele huizen die onder de gemeente Bornem valt. Dicht genoeg bij Antwerpen, maar toch buiten. Het interieur oogt licht, bijna modern. Witte wanden, spaarzaam gemeubileerd, een oude kast. Een huis van mensen met ruimte in het hoofd, zodat ideeën en gedachten vrij spel hebben.

Thomas Vanhoute (1974) woont hier met vriendin (art director bij Cultureel Centrum Bornem) en hun zoontje. "Voor mijn gezin maak ik zoveel mogelijk tijd. Ik probeer het weekend vrij te houden. Maar ja, u weet hoe het de fotograaf vergaat. In ieder geval is hier meer rust dan vanwaar ik kom. Ik groeide op in Antwerpen Centrum. Mijn vader was een amateurfotograaf die altijd trots met zijn Leica M3 op stap ging." Thomas ging dezelfde weg, alleen een tandje hoger. In 1998 behaalde hij zijn Master in Beeldende Kunsten en Grafisch Ontwerp met specialisatie foto-

grafie aan de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen. Hierna trok de jonge fotograaf het spoor verder in de wereld.

Pannenkoeken en schoonheid

"Al heb ik dan een beeldende opleiding, ik leef niet van de 'Kunst an sich'. Ik moet een bedrijf runnen. Natuurlijk kunnen vormgeving en uitoefening van je vak hand in hand gaan. Ik heb gelukkig een zeer brede interesse, ik maak portretten, reportages en mode. Wat wel altijd bij mij speelt, is een zoektocht naar schoonheid. En schoonheid vind je gelukkig bijna overal. Toen ik van de opleiding af kwam, had ik één doel: fotograferen voor 'De Morgen'. Mensen als Tim Dirven, Stephan Vanfleteren en Dieter Telemans hebben mij erg geïnspireerd. De klassieke school. Je kunt natuurlijk wel proberen specialist te worden, maar de markt heeft daar in veel gevallen geen boodschap aan. Dat ik verschillende vakgebieden bestrijk, is niet alleen een economisch motief, maar ook een verrijking. Het stelt je in staat je eigen grenzen te verkennen, in verschillende werelden te werken. Ik houd niet van verzochte dubbele bodems in portretten, van attributen die de foto moeten maken.

Thomas Vanhoute. Zelfportret.

De schoonheid, het mooie licht, dat zijn eenvoudige elementen die een foto sterk maken." Hij denkt even na: "Schoonheid zit in eenvoudige dingen. Ik kan erg genieten van iets als licht boomschors of een patroon van barsten in een straatsteen, ik zeg maar wat. In mode draait ook alles om schoonheid, voor mijn part bakken ze pannenkoeken op de set, met mooi

Delphine.

Elliot Erwit.

licht creëer je schoonheid. Gek genoeg kwam ik niet bij 'De Morgen' terecht. Ik had ook de 'Gazet van Antwerpen' benaderd en daar kon ik als freelancer aan de slag. Ik bleef daar twee jaar, ging in 2001 weg en begon te freelancen bij 'De Morgen'. Tegenwoordig werk ik voornamelijk voor magazines, communicatie- en reclamebureaus.

Op zoek

"Je moet je niet blind staren op het zoeken naar een stijl, niet blijven hangen in een traditie. Al ligt de basis voor mij wel bij de oude meesters als W. Eugene Smith, die zich constant vernieuwde bij het maken van zijn fotografische essays. Met simpele elementen indrukwekkende beelden maken. Het maakt natuurlijk wel uit of je nieuwsfoto's maakt of op zoek gaat naar schoonheid of zeggingskracht, de grenzen zijn evident. Als specialist, bijvoorbeeld als persfotograaf, heb je een constante stroom van gelijkaardige opdrachten, geen tijd voor vernieuwing. Je loopt dan het gevaar altijd hetzelfde te maken. Wanneer je voor magazines werkt zijn de mogelijkheden véél uitgebreider: zowel het budget als het tijdsbestek zijn van een

andere orde. Er is ook meer aandacht en zorg voor het fotografische beeld dan in kranten. Je komt hier trouwens op een kantelmoment in mijn loopbaan: ik was al enige tijd mijn professioneel accent van nieuwsmedia meer naar lifestyle en reclame aan het verleggen. Dat komt toevallig samen met grote verschuivingen in het medialandschap. Bij 'De Morgen' werkt men nu met meer fotografen dan ooit, terwijl er een beleid op gang komt om meer en meer bij agentschappen en stockbureaus in te kopen. Dat betekent dus minder werk voor de fotografen. Voor mij scheidt dit de mogelijkheid om meer tijd te stoppen in het fotograferen van andere dingen. Ik ga nu verder met de magazines, doe minder journalistiek.

Bedrijf

"Veel van mijn oudere perswerk breng ik onder bij het persagentschap Belga." Ik stel de vraag hoe die samenwerking is, nu Belga onder vuur lijkt te liggen van een aantal fotografen die het met de werkwijze en tarieven niet eens zijn. "Ik merk niets van 'misstanden'. Het belangrijkste voor mij is dat zij mijn foto's verkopen. Een bijkomend voordeel is dat zij zowel

nieuwsfoto's als achtergrondfoto's en illustratieve foto's verkopen. In principe kan ik daar erg veel uiteenlopende dingen kwijt, juist de foto's die ik zelf niet kwijt kan. Laat ik deze foto's hier liggen, dan verzamelen zij hooguit stof, niemand heeft er dan iets aan, ikzelf het minst. Over de verkoop mag ik zeker niet klagen." Ik stel een vraag over de inmiddels beruchte perskaart, die men volgens het decreet alleen krijgt wanneer men geen andere fotografie bedrijft dan fotojournalistiek. Tenslotte houdt Thomas zich ook bezig met commerciële fotografie. "A ja,

Inle Lake, Myanmar.

die perskaart. Die heb ik nog nooit echt nodig gehad. Ja, het is natuurlijk officieel niet mogelijk om zonder kaart een accreditatie voor het Koninklijk Huis te bekommen. Maar bijvoorbeeld het parlement, daar komt men toch gewoon met een paspoort binnen.”

Techniek

“Ik ben natuurlijk ingestapt in het natte tijdperk. Op de opleiding moesten wij nog met film werken. Ik ben daar nog steeds blij over. Toch heb ik uiteindelijk voor digitaal gekozen. Opdrachtgevers

zijn daar ook naar gaan vragen. Een van de voordelen is de snelheid. De apparatuur wordt ook steeds beter. Ik begin nu ook recentelijk pas écht de haast eindeloze mogelijkheden van een programma als Photoshop te ontdekken. Je creativiteit houdt niet meer op bij de opname, ze gaat verder in de postproductie. Normaal werk ik met een Canon Eos IDS Mark III. Verder heb ik genoeg licht en batterypacks voor op locatie. Moet het een groter opnameformaat worden, wel, je kan alles huren. Digitale middenformaatcamera, lenzen, wind- en rookmachines, à la volonté. De kosten worden doorberekend aan de klant en op die manier kan ik werken met wat ik op dát moment nodig heb en zit ik niet vast aan doorlopende kosten. Met de studio is het net zo. Ik huur deze per opdracht. Op deze manier is er de mogelijkheid om te werken met de modernste technieken zonder vast te zitten aan doorlopende kosten en verouderende apparatuur. Zo houd je de kosten in de hand en dat is zeker in België wel nodig.” Hij stopt even, denkt na. “Tja, in Parijs, New York of LA. is het anders, daar berekent men soms € 10.000 per dag. Maar dat is een geheel andere wereld.”

Beelden, beelden, beelden

Thomas Vanhaute heeft veel uiteenlopende onderwerpen gefotografeerd. Fotoseries over havenarbeiders in België, paardenfokkers in Kirgizië, wielrennen, een verzorgingstehuis in Myanmar. Maar ook magistrale portretten, zoals van de Magnumfotograaf Elliot Erwitt, bijna frontaal met op de muur er achter een enorme schaduw van zijn hoofd in zwart-wit. Of portretten van Marcel Vanhilt, Johan Delanotte en Magda Aelvoet. Straatbeelden, een gezonken schip, een boeddhistisch klooster, een serie over modeontwerpster Ann Demeulmeester back stage. De campagne van Designers Against Aids. En veel meer, te veel om in dit bestek op te noemen. Alles in beheerste kleuren of in een prachtig klassiek zwart-wit. Schoonheid door schijnbare simpelheid van opbouw. Wie de moeite neemt op zijn website of weblog te kijken of hem te blijven volgen, zal telkens weer door Thomas Vanhaute worden verrast.

www.thomasvanhaute.com

Weblog:

<http://eyeside.wordpress.com> ■

Luc Tuymans.

